

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Stimvlvs Compvnctionis, Et Soliloqvia

Juan <de Jesús Maria>

Coloniae, 1611

De consideratione conuersionis Christi ante paßionem. Cap. 25.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45624

nia idola, quæ adoraſti. Ne horreas verbū crucis, quod licet ijs, qui pereunt, ſtultitia videatur, ijs tamen, qui ſalvi fiunt, eſt Dei virtus, & ſapientia. Accipe gladium ſpiritus, quod eſt verbum Dei, ſermo ſcilicet Dei viuus & efficax, & penetrabilior omni gladio ancipiti, ac pertingens vſque ad ſecretiſſimam diuiſionem animæ & ſpiritus. Hucusque vixiſti inter homines animales neſcientes ea quæ ſunt Spiritus Dei: tempus eſt, vt conuertaris ad legem ſpiritualem, qui circumciditur quod eſt carnale & terrenum, & viuit, quod ſpirituale eſt, non circumciſione manufacta, ſed operatione gratiæ meæ, qua exiuit vetuſtas Adæ, & induitur nouus homo, qui ſecundum Deum creatus eſt. Si feceris hæc, fili chariſſime, auferam à te cor lapideum, & conuerſione mirabili, dabo tibi cor carneum cui imprimatur formoſa valde imago mea.

*De conſideratione conuerſationis Chriſti
ante paſſionem.*

CAP. XXV.

SI conſiderares, fili, vt deberes tempus illud, quo à pueritia vſque ad paſſionem

nem meam vixi inter mortales filios Adæ, non esses adeò durus, & ingratus diuinæ bonitati, & misericordiæ meæ. Paucè certè scripserunt Euangelistæ de conuersatione mea in abscondito tempore illo: sed nemo est inter illuminatos seruos meos, qui non credat & cogitet magna mysteria latere ibi, quæ ego soleo aperire amicis charissimis suspirantibus ad me. Et quamuis tu videaris nolle numerari inter charissimos, cum sequaris deos alienos desideriorum tuorum; ego tamè propter me ipsum, & propter salutem quoque tuam mitto tibi inspirationes varias, vt recorderis mei, & consideres mansuetudinem, & humilitatem meam, quæ lucet in silentio triginta annorum, quibus tacui propter te, Dic mihi, fili, quid tibi videtur de filio Altissimi per tot annos in terra conuersantis, & nihil mundanum quærentis, sed viuentis inter peccatores, & occultantis infinitam magnitudinem suam? Quid dicis de Maiestate vnigeniti filij Dei obedientis pauperi fabro, qui putabatur pater eius? Quid sentis de humili veste, de victu parco, de domo communi, in qua habitauit sublimissimus Creator, cum pauperibus creaturis eius? Quomodo non cogitas silentium Verbi Dei,

per

per t
dent
puta
state
& h
suo?
nis n
dare
ita v
ctior
quod
fueri
cord
Væ t
emp
tem.
Ego
quæ
lenti
fui f
tu o
præ
dien
ram
Qui
stru
fili,
pro
uia

per tot annos, non loquentis, sed abscondentis altissimam Sapientiam suam? An putas, quia non poteram venire in Maiestate, cum multis exercitibus Angelorū, & hominum seruientium magno Regi suo? Poteram certe, fili, sed filius hominis nō venit ministrari, sed ministrare, & dare pretiosissimam animā suā pro te, ita vt conuersatio eius esset schola instructionis tuæ. Nunc autem mirabile est, quòd cum ego fecerim tot bona & passus fuerim tot mala propter te, sis adeò dur^o corde, vt nolis ad pœnitentiam emolliri. Væ tibi, fili, quàm longe discrepas ab exemplari tuo! Ego elegi summam egestatem, & tu quæris diuitias innumerabiles, Ego elegi humilem conuersationem, tu quæris altior alijs apparere. Ego elegi silentium, tu delectaris loquacitate. Ego fui subditus matri & putatiuo patri meo, tu odisti obedientiam Superiorum, quos præposui tibi. Ego vacauit orationi per diem, & noctem, tu vix per dimidiam horam cogitas de æterna salute animæ tuæ. Quid est hoc? Vsq̄ quò fugies me magistrum & custodem tuum? Desine iam, fili, delirare, & perdere animam tuam, pro qua laboraui in terra deserta, & inuia; vbi non erat charitatis habitatio &

D

con

conuertere ad me, in quo habes redemptionem, & remissionem peccatorum, & spem hereditatis, quæ veris poenitentibus, seruat in cœlis. Rumpe iam catenas occasionum, quibus ligatus es, & respira ad libertatem filiorum Dei dignam pretio sanguinis mei. Ne timeas me tanquàm durum dominum, qui peccasti, & conscientia tibi dicat, te supplicio dignum esse: Ego enim parcam tibi, & statim ac suspiraueris ad me, omnium iniquitatum tuarum non recordabor. Veni citò, fili charissime, accelera vt reconcilieris mihi, & delectabor ego fructu mitissimæ conuersationis meæ; doceboque te in abscondito, suauissimam disciplinam meam, qua fies particeps tenerrimi cordis mei.

De consideratione predicationis Christi.

CAP. XXVI.

NImis stultè agis, fili, cum queris magistros prurientes auribus, qui prophetent ad beneplacitum tuum, & auertis

all-